

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 145/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť R. I., B., zastúpeného advokátom Mgr. V. Š., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na právnu pomoc pred štátnym orgánom podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na informácie podľa čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky a práva na informácie podľa čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v N. pri vykonávaní konfrontácie medzi svedkami 14. mája 2007 v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-43/OEK-NR-2006-Ša, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. I. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. marca 2008 doručená sťažnosť R. I., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. V. Š., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na právnu pomoc pred štátnym orgánom podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na obhajobu

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na informácie podľa čl. 26 ústavy a práva na informácie podľa čl. 10 dohovoru postupom vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v N. (ďalej len „vyšetrovateľ“) pri vykonávaní konfrontácie medzi svedkami 14. mája 2007 v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-43/OEK-NR-2006-Ša.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že vyšetrovateľom bol «predvolaný ako svedok na konfrontáciu s poškodenou. Z kriminalistického hľadiska (nie trestnoprocésneho) bol sťažovateľ v pozícii podozrivého, čo sa následne potvrdilo aj tým, že mu dňa 31. 05. 2007 bolo vznesené obvinenie. Sťažovateľ sa na konfrontáciu dňa 14. 05. 2007 o 9,30 hod. dostavil v prítomnosti svojho advokáta a žiadal, aby sa mohol zúčastniť úkonu v prítomnosti svojho advokáta. Svoju účasť advokát sťažovateľa vyšetrovateľovi avizoval vopred aj telefonicky, s čím vyšetrovateľ neprejavil nesúhlas, snažil sa však advokáta odhovoriť od účasti na konfrontácii s odôvodnením, že prítomnosť advokáta nie je potrebná.

Krátko po začiatku konfrontácie vyšetrovateľ proti advokátovi sťažovateľa bezdôvodne negatívne vystúpil a vytkol mu, že ruší priebeh úkonu. Podnetom pre takéto správanie vyšetrovateľa bola nekonfliktná námietka advokáta voči presnosti nadiktovania slov poškodenej do zápisnice vyšetrovateľom. Vyšetrovateľ pritom diktoval slová poškodenej tak, že pozmenil ich význam.

Ďalšia kontroverzia nastala v momente, keď obvinený na položenú otázku „Je to pravda, čo uviedla svedkyňa - poškodená?“ reagoval slovami, že tvrdenie poškodenej sa nezakladá na pravde. Vzhľadom na závažnosť skutočností, ktorých sa týkala otázka, sťažovateľovi jeho advokát povedal „popíšte ako to bolo“. Vyšetrovateľ však do zápisnice uviedol, že advokát „napovedal svojmu klientovi na položenú otázku“. Tu vyšetrovateľ opäť pozmenil zápis oproti skutočnosti, keďže nabádanie klienta, aby vypovedal obširnejšie, v žiadnom prípade nie je „napovedaním na položenú otázku“.

Následne vyšetrovateľ zareagoval opäť agresívnym výstupom, keď advokátovi sťažovateľa oznámil, že má opustiť miestnosť, nakoľko nepredložil žiadne splnomocnenie. Takýto príkaz advokát odmietol splniť ako nezákonný. Následne sa vyšetrovateľ rozhodol konfrontáciu ukončiť pod zámienkou nepredloženia plnomocnenstva, ktoré dovedy ani len

nespomenul a začalo mu chýbať až vtedy, keď chcel advokáta vylúčiť z úkonu. Advokát sťažovateľa preto žiadol zapísať do zápisnice jeho vyjadrenie k dôvodom ukončenia konfrontácie, čo vyšetrovateľ najskôr odmietal, nakoniec ich však zapísal. Keď však advokát sťažovateľa žiadol zapísať, že vyšetrovateľa považuje za zaujatého, vyšetrovateľ to odmietol urobiť s tým, že zaujatost' má namietat' písomne. Keď advokát sťažovateľa trval na písomnom zapísaní a zároveň oznámil vyšetrovateľovi, že jeho správanie si zaznamenáva na diktafón, opäť začal vystupovať agresívne, tvrdil, že „toto je režimové pracovisko“ a vyzval advokáta sťažovateľa na ukončenie záznamu a jeho zmazanie, čo advokát odmietol. Po telefonickom rozhovore s neznámou osobou vyšetrovateľ vytlačil zápisnicu a v úkone už nepokračoval.

Následne bolo uznesením vyšetrovateľa OR PZ v N. zo dňa 31. 05. 2007, CVS: ORP-43/OEK-NR-2006-Ša, ktoré bolo sťažovateľovi doručené dňa 18. 06. 2007, sťažovateľovi vznesené obvinenie.

Dňa 16. 07. 2007 sa sťažovateľ obrátil ústavnou sťažnosťou v tejto veci na Ústavný súd SR. Jeho sťažnosť bola uznesením zo dňa 21. 08. 2007, č. k. III. ÚS 214/07-9 odmietnutá ako neprípustná z dôvodu, že sťažovateľ nevyčerpal prípustné opravné prostriedky a to žiadosť podľa ust. § 210 Trestného poriadku a podnet a opakovaný podnet podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre.

Sťažovateľ sa dňa 19. 07. 2007 podnetom podľa ust. § 31 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre 19. 07. 2007 obrátil na Okresnú prokuratúru v N. a žiadol o preskúmanie postupu vyšetrovateľa.

Prokurátor Okresnej prokuratúry v N. sťažovateľovi listom zo dňa 27. 08. 2007, č. k. 2 P v 123/2006-30 oznámil, že jeho podnet je neopodstatnený. V odôvodnení sa však zaoberal výlučne námietkou sťažovateľa proti neumožneniu prítomnosti advokáta sťažovateľa počas jeho výsluchu. Neumožnením vyhotovovania zvykového (správne má byť „zvukového“, pozn.) záznamu priebehu úkonu sa prokurátor vôbec nezaoberal.

Uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry v N. zo dňa 27. 08. 2007, č. k. 2 P v 123/2006-29 bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti vzneseniu obvinenia.

Dňa 03. 01. 2008 sťažovateľ podal opakovaný podnet podľa ust. § 34 zákona č. 153/2001 Z. z. na Krajskú prokuratúru v N.

Dňa 04. 01. 2008 sťažovateľ ako obvinený požiadal podľa ust. § 210 Trestného

poriadku prokurátora Okresnej prokuratúry v N. o preskúmanie postupu vyšetrovateľa. Napriek uplynutiu 2 - mesačnej zákonnej lehoty jeho žiadosť nebola doposiaľ vybavená.

Listom zo dňa 27. 02. 2008, doručeným dňa 05. 03. 2008, č. k. 1 KPt 10/08-6, námestník krajského prokurátora Krajskej prokuratúry v N. oznámil sťažovateľovi, že jeho podnet je neopodstatnený. Opäť sa však zaoberal výlučne prítomnosťou advokáta sťažovateľa pri jeho výsluchu a dokonca počiatočné umožnenie prítomnosti advokáta zo strany vyšetrovateľa označil ako nezákonné. Ústavné aspekty práva na obhajobu a práva právnu pomoc v konaní pred štátnym orgánom ignoroval. Vôbec sa tiež nezaoberal námietskou týkajúcou sa neumožnenia vyhotovovať zvukový záznam priebehu výsluchu.»

Podľa sťažovateľa «Upozornenie na nesprávnosť diktátu zápisnice určite nie je rušením výsluchu. Rovnako upozornenie advokáta adresované sťažovateľovi, aby na položenú otázku smerujúcu k priebehu skutkového deja neodpovedal stručne, ale „popísal ako to bolo“, nijakým spôsobom nenaruší priebeh výsluchu a určite nie je „napovedaním na položenú otázku“. Vyžadovanie písomného plnomocenstva v situácii, keď sa sťažovateľ zúčastnil úkonu v prítomnosti svojho advokáta, nielenže nemá oporu v zákone, ale je zjavne šikanózne.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy SR má každý právo na právnu pomoc v konaní pred štátnym orgánom za podmienok ustanovených zákonom. Týmto zákonom je zák. č. 586/2003 Z. z. o advokácii, ustanovenia trestného poriadku o povinnej obhajobe, ako aj ďalšie procesnoprávne predpisy alebo v nich obsiahnuté jednotlivé právne normy. Každý, kto je predvolaný na výsluch, navyše pokiaľ je podozrievaným z trestného činu, má v zmysle citovaných ústavných a zákonných ustanovení právo vypovedať v prítomnosti advokáta, ktorého si však samozrejme musí zabezpečiť sám a na svoje náklady. Úlohou advokáta, ktorý sprevádza podozrivého na výsluch je samozrejme dohliadať na zákonný priebeh výsluchu a v prípade porušenia práv klienta vyzvať vyšetrovateľa na zákonný postup.

Účelom práva na právnu pomoc v konaní pred štátnym orgánom je garancia práv občana v situácii, keď štátny orgán práva občana obmedzuje, alebo by ich obmedzil, či porušiť mohol. Úlohou advokáta je dohliadať na zachovanie práv svojho klienta, čo osobitne platí v trestnom konaní. Niet pritom žiadneho dôvodu, aby táto garancia bola čisto formalisticky obmedzovaná na procesné postavenie obvineného, keď aj osoba v procesnom

postavení svedka môže byť v skutočnosti osobou podozrivou (z kriminalistického hľadiska!) a to niekedy dokonca účelovo, keď vyšetrovateľ nevzniesie obvinenie, aby osobe podozrivej zo spáchania trestného činu znemožnil výkon práva na obhajobu. V tejto súvislosti si naozaj nemôžem odpustiť konštatovanie, že prípad H. M. a najmä jej na video zaznamenaný výsluch, na ktorý bola predvedená na základe klamstva o potreba vykonania identifikácie, len dokazuje, že je plne odôvodnené, aby aj svedkovi bolo priznané ústavné právo na právnu pomoc v konaní pred štátnym orgánom. Rovnako aj ďalší medializovaný prípad, kedy bol svedok opäť na OR PZ v N. vystavený fyzickému násiliu, iba potvrdzuje, že je plne opodstatnené, aby každá osoba mala právo absolvovať akýkoľvek úradný úkon v prítomnosti svojho advokáta.

Vyšetrovateľ tým, že najprv advokáta sťažovateľa vykázal z miestnosti, v ktorej sa vykonávala konfrontácia, a keď advokát odmietol nezákonný príkaz splniť, rozhodol o ukončení konfrontácie, porušil ústavné právo sťažovateľa na právnu pomoc v konaní pred štátnym orgánom garantované čl. 47 ods. 2 Ústavy SR a právo sťažovateľa na obhajobu garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vyhotovovanie zvukového záznamu o priebehu úkonu je výkonom práva na informácie garantovaného čl. 26 Ústavy SR, ktoré môže byť obmedzené iba zákonom a len v prípade nevyhnutnosti a v záujme ochrany taxatívne určených záujmov. Trestný poriadok, ani iný právny predpis ani explicitne, ani implicitne nezakazuje vypočúvanému ani jeho advokátovi zhotoviť zvukový záznam jeho vlastného výsluchu. Ústavný súd SR pritom opakovane judikoval, že zaznamenanie priebehu úradného aktu, a to dokonca aj neverejného, je výkonom ústavného práva na informácie. Tvrdenie vyšetrovateľa o „režimovom pracovisku“ tiež nemá oporu v žiadnom právnom predpise. Advokát pritom priebeh úkonu zaznamenával v záujme ochrany práv sťažovateľa s cieľom získať autentický záznam priebehu úkonu, keďže vyšetrovateľ zápisnicu diktoval zapisovateľke nepresne.

Vyšetrovateľ tým, že znemožnil advokátovi sťažovateľa, ktorý konal v mene sťažovateľa, v jeho záujme a na základe jeho poverenia, vyhotoviť zvukový záznam priebehu konfrontácie, porušil ústavné právo sťažovateľa na informácie podľa čl. 26 Ústavy SR a právo na informácie podľa čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ zdôrazňuje, že «Konanie vyšetrovateľa bolo jednorazové a v súčasnosti už netrvá. Za danej situácie je jediným prostriedkom nápravy autoritatívne konštatovanie porušenia ústavného práva.

Žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa podľa ust. § 210 Trestného poriadku môže podať iba obvinený, poškodený a zúčastnená osoba. Sťažovateľ v čase výsluchu, počas ktorého došlo k porušeniu jeho ústavných práv, bol iba v procesnej pozícii svedka, nemal teda možnosť požiadať prokurátora o preskúmanie postupu vyšetrovateľa.

Sťažovateľ síce mohol podať a aj podal podnet a opakovaný podnet podľa zákona č. 153/2001 Z. z., tieto však neodstránili a ani nemohli odstrániť porušenie jeho práv. Výsluch, počas ktorého došlo k porušeniu jeho práv sa už udial a sťažovateľ ho nemohol zachytiť na zvukový záznam. V súčasnosti je už sťažovateľ dokonca v pozícii obvineného, k porušeniu jeho práv však došlo tým, že mu ako svedkovi nebolo umožnené zúčastniť sa výsluchu v prítomnosti advokáta. Keďže je obvineným, je vylúčené, aby bol znovu vypočutý za prítomnosti svojho advokáta ako svedok.

Podnety podané sťažovateľom orgánom prokuratúry pritom nielenže nevideli (správne má byť „neviedli“, pozn.) k odstráneniu porušenia jeho práv, ale tieto ani neboli riadne vybavené, keďže jeho námietka týkajúca sa porušenia práva na informácie bola doslova ignorovaná.

Právny poriadok Slovenskej republiky teda nedáva sťažovateľovi žiaden procesnoprávny prostriedok, prostredníctvom ktorého by mohol iniciovať konanie, ktorého výsledkom by bolo vyslovenie porušenia jeho ústavných práv. Ani žaloba podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci takýmto prostriedkom nie je, keďže neumožňuje domáhať sa vyslovenia porušenia ústavných práv, ale iba umožňuje domáhať sa nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sťažovateľ však za dostatočnú satisfakciu považuje Ústavným súdom SR vyslovené porušenia jeho práva a finančné zadosťučinenie nežiada.

Rozhodnutie Ústavného súdu SR v tejto veci ma pritom význam aj pre iné obdobné prípady, keďže odmietanie prítomnosti advokáta pri výsluchu svedka je veľmi rozšírené, čo potvrdil aj obsah oznámenia námestníka Krajskej prokuratúry v N. zo dňa 27. 02. 2008, v ktorom dokonca vytkol vyšetrovateľovi, že postupoval nezákonne, keď advokátovi sťažovateľa najprv umožnil zúčastniť sa výsluchu.»

Opierajúc sa o citovanú argumentáciu sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti vydal tento nález:

„1. Základné právo R. I. na právnu pomoc v konaní pred štátnym orgánom podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, právo na obhajobu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na informácie podľa čl. 26 Ústavy SR a právo na informácie podľa čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v N. pri vykonávaní konfrontácie medzi svedkami dňa 14. 05. 2007 v trestnom konaní vedenom pod ČVS: ORP-43/OEK-NR-2006-Ša porušené bolo.

2. Úrad justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v N. je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia k rukám advokáta do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, namieta porušenie svojich v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru postupom

vyšetrovateľa pri vykonávaní konfrontácie medzi svedkami, ktorá sa uskutočnila 14. mája 2007 v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-43/OEK-NR-2006-Ša.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z § 49 zákona o ústavnom súde vyplýva, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Namietaný postup vyšetrovateľa treba na účely konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, podrobne upraveného v § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde, považovať v zmysle § 49 zákona o ústavnom súde za iný zásah.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť. Tento záver vyplýva z konštantnej judikatúry ústavného súdu (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

K namietanému inému zásahu (postupu) vyšetrovateľa do označených práv sťažovateľa došlo podľa sťažnosti počas konfrontácie medzi svedkami vykonanej pred

vyšetrovateľom 14. mája 2007. Je nepochybné, že v tento deň sa sťažovateľ o tomto „inom zásahu“ vyšetrovateľa do ním označených práv dozvedel, a preto mu týmto dňom začala plynúť aj lehota na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť bola podaná zjavne po uplynutí zákonnej lehoty na jej podanie, keďže lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde začala plynúť 14. mája 2007 a sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu podľa otlačku poštovej pečiatky až 13. marca 2008. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Vzhľadom na okolnosti prípadu, osobitne skutočnosť, že z vecného hľadiska obdobnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd už uznesením č. k. III. ÚS 214/07-9 z 21. augusta 2007 odmietol ako neprípustnú (aj keď za inej procesnej situácie), ústavný súd považoval za potrebné nad rámec tohto rozhodnutia uviesť nasledovné:

Ústavný súd sa predovšetkým nestotožňuje s názorom sťažovateľa, že podanie podnetu a následne podanie opakovaného podnetu podľa § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) v jeho veci „nemohli odstrániť porušenie jeho práv“. Ústavný súd tento právny názor opiera najmä o oprávnenia a povinnosti, ktoré príslušnému orgánu prokuratúry v súvislosti s prešetrovaním podnetov a opakovaných podnetov vyplývajú z § 35 zákona o prokuratúre. Je inou otázkou, či v prípade sťažovateľa prokurátor Okresnej prokuratúry N. pri vybavovaní jeho podnetu z 19. júla 2007 a námestník krajského prokurátora Krajskej prokuratúry v N. pri vybavovaní opakovaného podnetu sťažovateľa z 3. januára 2008 postupovali dôsledne a tieto oprávnenia aj skutočne využili a či ich postupom nedošlo (nemohlo dôjsť) k zásahu do ústavou garantovaných práv sťažovateľa (napr. základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy).

Vzhľadom na subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd vyplývajúce (aj a nielen) z čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je oprávnený

preskúmať právoplatné rozhodnutia, opatrenia alebo iné zásahy orgánov verejnej moci, ak nápravu vo veci môže vykonať iný orgán verejnej moci na základe opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je oprávnený podľa osobitných predpisov (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý kompetenčne predchádza pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Preto v danej veci ústavný súd mohol pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa preskúmať (ne)splnenie podmienok podľa § 25 zákona o ústavnom súde na jej prijatie na ďalšie konanie, resp. odmietnutie len z hľadiska namietaného porušenia ním označených práv, ku ktorým malo dôjsť postupom vyšetrovateľa, a nie už postupom príslušných orgánov prokuratúry, ktoré v danom prípade podľa názoru ústavného súdu mali možnosť dosiahnuť vo veci nápravu.

S argumentáciou sťažovateľa, podľa ktorej by rozhodnutie ústavného súdu v tejto veci malo „význam aj pre iné obdobné prípady, keďže odmietanie prítomnosti advokáta pri výsluchu svedka je veľmi rozšírené“, sa ústavný súd stotožňuje, ale zároveň zdôrazňuje, že svoj právny názor k tejto otázke by mohol formulovať len v rozhodnutí vo veci samej v prípade, ak by sťažnosť sťažovateľa spĺňala zákonom ustanovené podmienky na jej prijatie na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2008